

Ramazanda İster İstemez Görüp Düşündüklerim

– safdeha · 03 Haziran 2017

İşten eve gelmek üzere servisten indikten sonra yürümeye başladığımda, önüme yirmi yaşlarında bir genç geçti ve elinde sigarası ile tüttüre tüttüre gitmeye başladı. O an cinlerim tepeme geldi fakat orucun verdiği sabırla hızlıca yanından geçtim. Her şeyi gerimde bıraktım. Ama düşünmeden de edemedim. Bu gencin zamanında nasıldım diye düşündüm, nasıldık...

Bir genç sigara içmek isterse, edebinden gizli gizli içerdi. Büyüklerin yanında asla içmezdi, içemezdi. Bir genç oruç tutmasa aleni bir edayla ortalıkta ne sigara içer ne de yer içerdi. Kaldı ki, gençler Ramazan geldi mi, oruç tutar, gecede teravih namazını kılar, sahura kadar uyumaz, kendi aralarında sohbet eder, çeşitli eğlenceler içinde o geceleri güzelleştirirdi.

Bugün bir alış-veriş merkezinde üniversite öğrencisi kızlarımız belleri açık kıyafetleri giymiş, umursamazca ortalıkta geziniyorlardı. Onun yaşının olduğu yıllarda, o genç kızlarımız böylesi giysileri giymezdi. İnsanları yanlış düşüncelere sürüklüyecek edep ve haya duyguları yaşardı. Hem oruç tutmuyorlar, aleni yiyorlar, içiyorlar hem de böylesi giyiniyorlar. Nasıl yemyeşil ormanlarımız böylesi erezyona uğrar, çölleşir doğa gibi, insanların bu halleri gibi, aklım almıyor...

Pide almak için sıraya girdim alış-veriş merkezinde, arkamda bir baba ve altıncı sınıfa giden oğlu vardı. Oğluna, "Bak dedim babana yağ çek, ne güzel şeyler var burada, alırdı yersin!" dedim, babası ise, "Yağ çekmeyi nerden bilsinler ki, söz mü dinliyorlar ki..." çocukta bir tepki de yok. Babaya, nerde çalışıyorsun dedim. Bir benzinlikte çalışıyormuş. Üç beş kuruş kazanacak, evini geçindirmeye çalışacak, çocuklarını mutlu edecek, bu yaşamaya da mutlu hayat ismini koyacak! Çocuk halden bilmeyecek, bana ne hep al diyecek, harçlık isteyecek, üstelik hep de isyankar olacak... O yaşta ben, bırak babamla konuşmayı, diz diz üstüne atıpta oturamaz, tartışamaz, sorunlarımı dile getiremezdim. Biriyle kavga etsem, suçlu ben olurum. Beni asla savunmazdı.

Bir keresinde, karlı yolda futbol oynarken bana araba çarpmış, ölümden kıl payı kurtulmuş, kolum pazı kemiğinden kırılmış ve alçıya alınmıştı. Babam, akşam eve geldiğinde bu halimi gördüğünde, geçmiş olsun oğlum, ne oldu gibi tepki göstereceğine, beni bu konuda suçlamış, "Para mı kazanacağım, sizinle mi ilgileneceğim. Kendinizi gezdiremiyorsunuz!" diye de kızmıştı. Çektiğim acıyı unutmmuş, babamın tepkisine üzül müştüm. Bu derece büyüklerle uçurumlar vardı. Şimdi ise babalar, çocuklar ne derse yapıyor, onlar üzülmesin diye üzülüyor, onlar baba oluyor babalar ise çocuk... Maalesef!

İslamın bu kadar özgürce yaşandığı günümüzde, Oruca karşı yapılan duyarsızlıklar kanıma dokunuyor. Ahlakı erozyonun bu kadar çoğalması beni kahrediyor. Bu kadar, namaz kılan olmasına, hacca ya da umreye gitme taleplerinin olmasına, baş örtüsünün her yerde takılmasına izin verilip, serbestiyetine

rağmen, neden bu kadar kötü örnekler çoğalıyor. Neden insanlar zenginliğin peşinde ve faiz alma yarışındalar? Bir yerlerde hata yapıyoruz ama nerede?

Bu Ramazanda çoktan kaybettiğimiz bu ulvi değerlerin farkına varıp, tekrar nasıl yaşarız diye düşünmek ve tefekkür etmek lazım. Çocuklar değil, biz baba olmalıyız. Evimizde bir reis olarak ılımlı otoriteyi, sevgiyle nasıl sağlarız'ı düşünmemiz lazım. İslamı bedenlen değil ruhen nasıl yaşarız'ı ortaya koymamız lazım. Niçin Allah'tan gereği gibi korkmuyoruz'u düşünmemiz lazım. Bunlara cevap bulunca da ilk önce bunları kendimiz yaşayıp, etrafımıza örnek olmalıyız.

Haydi rastgele, kolay gelsin.

Saffet Kuramaz